

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 227. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036557342000/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Grev Henrik sønderrev Brevet og kastede Stumperne harmelig paa Gulvet.

»Hvad vil I harme Jer over den kaadmundede Drengs Stukpiller? – sagde Bispn af Hildesheim – Er det sandt, at Grev Albert rykker med en Hær mod Schwerin, har I nu vigtigere Ting at tænke paa. Denne gang ender det neppe med Dands og Lystighed, som sidst. Jeg vil raade Eder at forlade Slottet saarest muligt med eders Broder og Gemalinde, hvis I ikke troer, det kan forsvares saa længe, til Keiser Philip og Hertug Bernhard kan komme sig af Skrækken og sende Jer Undsætning.»

Som de endnu raadsloge herom, kom en Grændserytter jagende ind i Slotsgaarden. Han bragte Greverne af Schwerin den forfærdende Efterretning, at Grev Albert havde forstyrret Wittenburg og ødelagt Slottet Boitzenborg, og at han plyndrede og ødelagde alle vegne, hvor han drog frem, uden Skaansel. Kongen af Danmark – led det – havde selv været med ved Boitzenborg og havde der haft en fortrolig Sammenkomst med Keiser Otto. Derfra var Kongen dragen med Keiseren til Ribe; men Grev Albert og den unge Grev Otto af Lüneborg rykkede med stærke Skridt mod Schwerin.

Grev Henrik skummede af Harm. Han gav Befaling til sine Krigshøvdinge at samle alt krigsdygtigt Mandskab i Schwerin og at berede sydende Beeg og gloende Stene til at modtage Fjenden med. Det hjalp ikke, at Bispn af Hildesheim raadede til Flugt og føjede Anstalter til selv at forlade Slottet. Grev Henrik vilde Intet høre derom, og Grev Adolph erklærede, at han vilde blive og dele Skjæbne med sin kjække Bundsforvandre.

Medens Alt var i Bevægelse paa Schwerin Slot med Forsvarstilberedelser, stødtes der i en Trompet fra Taarnet, og en høi fremmed Mand i en graa Hættekappe lod sig melde, som en gammel Ven, der kom i et vigtigt Anliggende. Slotsbroen blev nedrullet og den Fremmede indladt. Da han traadte ind i Riddersalen til de forsamlede Herrer og Fyrster, studsede Alle, som om en Hevnens og Fortfærdelsens Aand var traadt ind iblandt dem, idet den Fremmede slog Hættens tilside fra det vilde udtærede Aasyn.

»Erkebispn af Bremen – den kjække Bisp Valdemar!« lod det nu fra Mund til Mund, og Grev Henrik bod ham velkommen, som en tro Ven og Staldbroder i Nøden.

»Kalder I mig Ven og Staldbroder endnu, naar I hører hvem jeg